

Arrest

nr. 90 738 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Edo te zijn en afkomstig te zijn uit Benin City (Edo State). U bent christen.

U groeide op bij uw moeder en toen u ongeveer 18 was kwam uw vader u halen. Hij gaf u aan een Hausa-man, bij wie u verondersteld werd in te wonen. Hij beschouwde u als zijn vrouw, maar er vond nooit een huwelijksceremonie plaats. Hij was moslim en wilde dat u zich bekeerde, maar u weigerde. Hij mishandelde u en verbood u om zijn huis te verlaten. Toen hij bezoek kreeg, werd u opgesloten. Op een dag kwam een blanke man naar het huis waar u woonde, met de bedoeling de

Hausa-man te treffen. Hij raakte binnen in de woning, omdat de bewaker in slaap was gevallen. Hij zag u en vroeg wie u was. U vertelde hem hoe slecht de Hausa-man u behandelde en de blanke man zei dat hij u enkele dagen later zou komen halen. Omdat de Hausa-man had gezegd dat hij u zou doden als u zou ontsnappen en ook de persoon die u onderdak zou geven zou ombrengen, besloot de blanke man dat het beter voor u was om Nigeria te verlaten. Hij bracht u op een niet nader door u bepaald moment naar Griekenland en liet u daar achter. U kwam [E. O. K.] tegen, een Ghanees die in Griekenland verbleef en er werkte. Hij gaf u onderdak. U raakte zwanger van hem en op 27 juli 2006 beviel u in Athene van jullie dochter, [F. O. D.] [...]. [E.] verloor zijn werk. Op een dag vertrok hij en kwam niet meer terug. Van zijn huisbaas hoorde u dat hij al 6 maanden de huur niet meer betaald had. U werd uit het huis gezet en leefde op straat met uw dochter. U vroeg tevergeefs hulp aan de Anglicaanse kerk. Uiteindelijk zorgde een blanke vrouw ervoor dat u per auto van Griekenland naar Italië kon reizen en vanuit Italië per schip naar België kon varen. Het schip legde aan in een onbekende haven, waar u opgewacht werd door iemand die u bracht naar de instantie waar u asiel moest vragen. U diende op 27 maart 2012 een asielaanvraag in voor u en uw dochter [F. O. D.] [...].

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten omdat u ernstig mishandeld en opgesloten werd door een Hausa-man, aan wie uw vader u had weggegeven zodat hij in uw levensonderhoud zou voorzien. U stelde bovendien niet naar Nigeria te kunnen terugkeren omdat uw moeder ernstig ziek is en u er geen hulp kan krijgen.

Voor wat betreft uw vrees voor de Hausa-man bij wie u verplicht werd in te wonen en door wie u beschouwd werd als zijn vrouw, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Aan het begin van het gehoor door het CGVS zei u dat u tegenover de DVZ verklaard heeft dat u nooit getrouwd bent geweest (gehoor CGVS, p. 2). U zei dat u hier een fout heeft gemaakt en dat u in werkelijkheid wél op jonge leeftijd huwde/uitgehuwelijkt werd. U stelde verder dat u door uw man niet goed behandeld werd (gehoor CGVS, p. 2). Het is echter weinig overtuigend dat u dit motief – dat tijdens het gehoor door het CGVS als belangrijkste motief voor uw asielaanvraag naar voor kwam – niet heeft aangehaald van bij het begin van de asielprocedure en zelfs – in strijd met uw verklaringen voor het CGVS – voor de DVZ stelde niet getrouwd te zijn (gehoor CGVS, p. 2). In de vragenlijst van het CGVS verwoordde u de redenen voor uw asielaanvraag als volgt 'Ik vrees voor een slecht leven in Nigeria. (...) Mijn ouders hebben veel te veel kinderen op de wereld gezet en ik kreeg geen hulp van niemand. Ik kan op niemand rekenen en mijn moeder heeft gezondheidsproblemen' (vragenlijst CGVS ingevuld door DVZ op 17 april 2012 – ptn. 4 en 5). Van een gedwongen huwelijk en mishandeling door uw echtgenoot was volstrekt geen sprake in de vragenlijst van het CGVS. Uw verklaring dat u een fout maakte en veel kopzorgen had (gehoor CGVS, p. 2) is niet afdoende om te verantwoorden waarom u dit (essentiële) element in de vragenlijst niet vermeldde.

Verder zijn er diverse andere elementen die toelaten om zeer sterk te twijfelen aan uw bewering dat u uitgehuwelijkt bent aan een Hausa-man. U verklaarde aan het begin van het gehoor door het CGVS expliciet dat u gehuwd/uitgehuwelijkt bent (gehoor CGVS, p. 2 en 4). U bevestigde uw gehuwde staat impliciet door te stellen dat u tegenover de DVZ zei dat u ongehuwd was, maar dat u hier een fout maakte (gehoor CGVS, p. 2). Het is dan ook erg vreemd dat u later tijdens hetzelfde gehoor – toen u gevraagd werd welk soort huwelijk u met de Hausa-man sloot – verklaarde 'We zijn niet getrouwd; mijn vader heeft mij gewoon weggegeven; er was geen huwelijk en ook geen bruidsschat' (gehoor CGVS, p. 5). Toen u gevraagd werd of er nooit een ceremonie geweest is ter gelegenheid van het huwelijk van u met de Hausa-man antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 5), waaruit eveneens kan worden afgeleid dat u niet met de man gehuwd bent. Men zou toch mogen verwachten dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen.

Verder legde u bijzonder vage verklaringen af over de Hausa-man bij wie u beweerde onder dwang te hebben verbleven. Gevraagd naar zijn naam, bleef u merkwaardig genoeg het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 5). U kon evenmin schatten hoe oud hij ongeveer was (gehoor CGVS, p. 5). U wist geen preciezere regio van oorsprong of geboorteplaats te geven van de Hausa-man dan 'het noorden van Nigeria' (gehoor CGVS, p. 5). U heeft vreemd genoeg niemand van zijn familie ontmoet (gehoor CGVS, p. 5). U wist evenmin wanneer u met de Hausa-man huwde wanneer u daar expliciet om werd gevraagd (gehoor CGVS, p. 4).

Vermits uit uw verklaringen blijkt dat u hoogstens 18 was toen u gedwongen werd om bij de man te gaan inwonen (gehoor CGVS p. 3 en 9) – hetgeen dus ongeveer in 1988 moet zijn geweest - en dat u van 2006 tot 2012 in Griekenland verbleef (gehoorverslag DVZ dd. 17 april 2012 pt 35) kan hieruit worden afgeleid dat u meer dan 15 jaar bij de Hausa-man zou hebben gewoond, hetgeen bovenstaande onwetendheden met betrekking tot hem des te merkwaardiger maken. In het licht van de

vaststelling dat u zo lang bij de man heeft gewoond is het ook erg ongeloofwaardig dat u geen enkele poging heeft gedaan om uit het huis te ontsnappen. U verklaarde wel dat er 1 bewaker aanwezig was (gehoor CGVS, p. 5), maar uit uw verklaringen blijkt ook dat deze enige bewaker regelmatig in slaap viel (gehoor CGVS, p. 10), zodat er zich toch kansen moeten hebben voorgedaan om uit de woning te ontsnappen, te meer omdat u tegelijk beweerde dat de man bijna nooit thuis was (gehoor CGVS, p. 5). U stelde verder ook dat uw man u dwong om u [van christen tot moslim] te bekeren, maar wanneer u 2 keer gevraagd werd wat hij dan concreet deed opdat u zich zou bekeren, ontweek u de vraag (gehoor CGVS, p. 10).

Al deze elementen laten toe om uw beweerde gedwongen verblijf bij en mishandeling door de Haussa-man te betwijfelen.

Voor wat betreft uw bewering dat u niet naar Nigeria kan terugkeren omdat uw moeder ernstig ziek is en u er geen hulp kan krijgen die u hier wel kan krijgen (gehoor CGVS, p. 11) kan het volgende worden opgemerkt.

De ziekte van uw moeder op zich kan bezwaarlijk een grond zijn om u de status van vluchteling of subsidiaire bescherming te verlenen. Uw bewering dat u in Nigeria geen hulp kan krijgen en hier wel, kan evenmin in aanmerking genomen worden als basis voor de toekenning van asiel, vermits dit overwegingen van materiële aard zijn. Indien u met 'hulp' op 'bescherming' zou doelen, kan worden opgemerkt dat hierboven reeds werd opgemerkt dat u uw 'vrees voor vervolging' of een 'risico op het lijden van ernstige schade' niet aannemelijk maakte, waaruit kan besloten worden dat u dan ook geen bescherming behoeft.

De ernst en de waarachtigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of van het 'risico op het lijden van ernstige schade' kunnen overigens nog om een andere reden worden betwijfeld.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Griekenland geen asiel vroeg (gehoor CGVS, p. 9). De reden die u hiervoor opgaf, met name dat u dacht dat de overheid ging regulariseren in Griekenland, is niet afdoende als verklaring. U heeft evenmin een verblijfsvergunning voor Griekenland aangevraagd, naar uw zeggen omdat u niet de nodige bewijzen had om er één aan te vragen (gehoor CGVS, p. 10-11). Van iemand die een vrees voor vervolging heeft of een risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Nigeria loopt, zou men immers verwachten dat zij er alles zou aan doen om te vermijden dat zij naar Nigeria zou worden teruggestuurd en dat zij internationale bescherming of minstens een verblijfsvergunning zou aanvragen in het land waar ze van 2006 tot 2012 heeft verbleven (gehoorverslag DVZ dd. 17 april 2012 pt. 35).

Er kan worden opgemerkt dat met betrekking tot de asielaanvraag van uw dochter, [O. F. D.] [...], geboren op 27 juli 2006 en van Ghanese nationaliteit, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of uw reisweg van Nigeria naar Griekenland of van Griekenland naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u de moeder bent van [O. F. D.] [...], van Ghanese nationaliteit."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feiten en kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan en wordt het middel vanuit dit oogpunt behandeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De verzoekende partij stelt dat zij jarenlang slachtoffer was van huiselijk geweld van haar partner aan wie ze werd uitgehuwelijkt en dat zij geen beroep kon doen op de Nigeriaanse politiediensten. Hierbij verwijst zij naar het ambtsbericht van 2011 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat deels wordt geciteerd. Zij wijst erop dat zij christen is en haar echtgenoot een moslim is. De verzoekende partij weigerde in te gaan op de bekering die haar echtgenoot zou hebben willen afdwingen. Zij wijst op de spanningen die bestaan tussen christenen en moslims. Zij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de vraag te hebben gesteld of zij problemen kende ten gevolge van haar geloof. Aldus is de motivering volgens de verzoekende partij onvoldoende.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat volgens de verklaringen van de verzoekende partij haar problemen het gevolg zijn van een voorgehouden gedwongen huwelijk met een "Hausa-man" bij wie zij onder dwang diende te verblijven en die moslim was.

Logischerwijze mag bijgevolg aangenomen worden dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat de verzoekende partij haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakt het asielrelaas, inclusief de weigering tot bekering tot de islam, niet aannemelijk is.

In casu stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden vast dat de beweerde fout die de verzoekende partij maakte door tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat zij nooit gehuwd was terwijl zij nadien verklaart op jonge leeftijd uitgehuwelijkt te zijn geweest, niet plausibel wordt gemaakt door de uitleg "veel kopzorgen" te hebben en "een fout te maken", te meer in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal geen sprake was van een gedwongen huwelijk en van een "mishandeling" door de echtgenoot.

Voorts dient samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bevreemdende verklaringen aflegt betreffende het al dan niet gehuwd zijn, zoals terecht uiteengezet in de motieven die stellen:

"Verder zijn er diverse andere elementen die toelaten om zeer sterk te twijfelen aan uw bewering dat u uitgehuwelijkt bent aan een Hausa-man. U verklaarde aan het begin van het gehoor door het CGVS expliciet dat u gehuwd/uitgehuwelijkt bent (gehoor CGVS, p. 2 en 4). U bevestigde uw gehuwde staat impliciet door te stellen dat u tegenover de DVZ zei dat u ongehuwd was, maar dat u hier een fout maakte (gehoor CGVS, p. 2). Het is dan ook erg vreemd dat u later tijdens hetzelfde gehoor – toen u gevraagd werd welk soort huwelijk u met de Hausa-man sloot – verklaarde 'We zijn niet getrouwd; mijn vader heeft mij gewoon weggegeven; er was geen huwelijk en ook geen bruidsschat' (gehoor CGVS, p. 5). Toen u gevraagd werd of er nooit een ceremonie geweest is ter gelegenheid van het huwelijk van u met de Hausa-man antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 5), waaruit eveneens kan worden afgeleid dat u niet met de man gehuwd bent. Men zou toch mogen verwachten dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen.

Verder legde u bijzonder vage verklaringen af over de Hausa-man bij wie u beweerde onder dwang te hebben verbleven. Gevraagd naar zijn naam, bleef u merkwaardig genoeg het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 5). U kon evenmin schatten hoe oud hij ongeveer was (gehoor CGVS, p. 5). U wist geen preciezere regio van oorsprong of geboorteplaats te geven van de Hausa-man dan 'het noorden van Nigeria' (gehoor CGVS, p. 5). U heeft vreemd genoeg niemand van zijn familie ontmoet (gehoor CGVS, p. 5). U wist evenmin wanneer u met de Hausa-man huwde wanneer u daar expliciet om werd gevraagd (gehoor CGVS, p. 4).

Vermits uit uw verklaringen blijkt dat u hoogstens 18 was toen u gedwongen werd om bij de man te gaan inwonen (gehoor CGVS p. 3 en 9) – hetgeen dus ongeveer in 1988 moet zijn geweest - en dat u van 2006 tot 2012 in Griekenland verbleef (gehoorverslag DVZ dd. 17 april 2012 pt 35) kan hieruit

worden afgeleid dat u meer dan 15 jaar bij de Hausa-man zou hebben gewoond, hetgeen bovenstaande onwetendheden met betrekking tot hem des te merkwaardiger maken."

De Raad herneemt deze motieven die juist zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij bij haar voorgehouden echtgenoot verbleef nu zij bijzonder vage verklaringen aflegde, zijn naam niet kende, geen schatting kon geven over diens leeftijd en evenmin wist wanneer zij huwde. Ook deze vaststellingen zijn correct weergegeven in de bestreden beslissing en worden door de verzoekende partij geenszins weerlegd of verklaard. Het gegeven dat de verzoekende partij geen concrete elementen verschaftte over de wijze waarop haar echtgenoot trachtte haar te bekeren bevestigt het onaannemelijk karakter van het asielrelaas.

Gelet op deze vaststellingen was de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er geenszins toe gehouden de verzoekende partij verder te ondervragen over problemen die de verzoekende partij zou hebben gekend door haar christelijk geloof. De verwijzing naar rapporten doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gedwongen is gehuwd met een moslim die haar mishandelde. De verzoekende partij maakt zelfs niet aannemelijk dat zij is gehuwd in Nigeria.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Gelet op hetgeen voorafgaat besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing juist zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zij verantwoorden in rechte het besluit genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen, zoals wordt gevraagd in het verzoekschrift.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN